

Българският патриарх Даниил ръкоположи дякон в Неделя Кръстопоклонна

„От времето на Кръстните страдания, смърт и Възкресение на Господ Иисус Христос, кръстното дърво е на голяма почит сред християните. Бидейки по онова време оръдие за най-страшно мъчение, на което били осъждани хора с най-нисък статут в Римската империя, кръстното дърво става символ на победата, и не само символ, но източник на сили и живот. Затова християните наричаме Честния Кръст Господен Животворящ“, с тези думи се обърна към вярващия народ Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил в своето слово за празника Неделя Кръстопоклонна в столичния храм „Въздвижение на Честния Кръст“.

В съслужение бяха Негово Високопреподобие архимандрит Йоан – протосингел на Софийската света митрополия, иконом Любомир Стоянов – председател на храма, иконом Божидар Маринов и иконом Константин Цанков от храмовото духовенство, столично свещенство, както и протодякон Иван Петков.

Песнопенията на утрента бяха изпълнени от храмовите певци, ръководени от г-н Тодор Костов – преподавател по източноцърковно пеене в Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, а тези на светата Литургия – от храмовия хор с диригент г-жа Румяна Христова.

По време на богослужението бе извършено ръкоположението за дякон на Станчо Койчев – IT-специалист и дългогодишен певец в столичния храм „Св. Параскева“, който възприе името Кръстан.

За проповедта на Кръста, която просвещава искрено търсещите истините в божествените Писания, Негово Светейшество сподели:

„Св. ап. Павел казва, че за юдеите проповедта за кръста, за разпнатия Христос, е била съблазън (срв. I Кор. 1:23), защото в еврейския закон е записано проклет е всеки, който виси на дърво (Гал. 3:13). Затова и еврейските началници искали именно с най-позорна смърт, запечатана с проклятие, да осъдят Спасителя на света. Сред елините и римляните проповедта за кръста е била безумство (срв. I Кор. 1:23), защото Бог, Който Сам на Себе си не може да помогне и Който бил прикован на Кръста, как може да бъде Бог? Въпреки това, именно в тази среда проповедта за Кръста просвещава онези, които търсят истината, които нелицемерно изпитват Писанията и разказите на очевидците – светите апостоли, за живота и делото на Господ Иисус Христос, и най-вече онези, които тогава са усещали силата на Кръста и са пожелали да се обновят с тази сила. Именно в тази среда Църквата се разраства, укрепва, разпространява.

Днес по цялата земя виждаме как Кръстът увенчава куполите на храмовете, поставя се на височини и на места, където да свидетелства за силата на светото Възкресение. От най-ранното време при започване на каквито и да било дейности християните винаги са се ограждали с кръстното знамение, защото са осъзнавали, разбирали и виждали силата на Честния и Животворящ Кръст“.

За кръстните страдания на Господ Иисус Христос, които са „цената на непослушанието, което проявиха нашите прародители в Рая“, патриарх

Даниил отбеляза:

„Някой би рекъл „Какво толкова, една заповед са престъпили“. Напротив, това е най-ужасната трагедия, случила се на човечеството. Още преди Грехопадението Господ е знаел какво ще последва, знаел е цената на непослушанието на нашите прародители, но е имал такава силна любов към човеците, щото като ни е създал, Той ни снабдил с всичко необходимо, за да бъдем образ и подобие на Бога. И за нашето изцеление беше нужно страданието, Кръстната смърт на Единородния Божий Син.

Със същата любов и днес Господ Иисус Христос очаква всеки един от нас да се обърне и заживее така, както ни е показал, че иска да живеем. Затова всяко едно непослушание от наша страна, небрежение, невнимание, упорството в земни прищевки и желания в отговор на любовта, с която Господ ни възлюби – на първо място вреди на нас самите. Ако понасяме благодушно страдания, несправедливости спрямо нас с упование на Бога, получаваме благодат, сили за живот по Бога“.

За носенето на личния кръст, за претърпяването на страдания, патриарх Даниил отбеляза:

„Когато носим своя кръст като християни и си спомняме за онези, които в този момент без да са виновни търпят ужасни страдания, разрушения от войни, рани от бомбардировки, загуба на близки, разрушени домове и не се озлобяват, но понасят благодушно скърбите, то с това, заедно с нашата молитва за тези страдащи човеци, се попълва недостигът от скърби в Тялото Христово (срв. Кол. 1:24), за да може Бог да даде Своята милост и да проправи пътя за разрешаването на тези ужасни конфликти, непримиримост, особено в Сирия, където е насочена яростта, гнева. Понасяйки трудностите и несгодите в своя живот благодушно, предавайки се в Божии ръце и отправяйки молитви за онези, които страдат, това е израз, че сме част от живото Тяло Христово.

В словото си Негово Светейшество обърна внимание на раните в Тялото Христово, от които боледува съвременното общество:

„Сега България също преминава през много трудности. Но когато възприемаме тези трудности по примера на Христа, с молитва и търпение, тогава Бог ще извърши Своята правда.

Изпитанията, които имаме с решението на ВКС за вписването на друга официална църква, което дава повод за нов разкол, изглежда не престават.

Цялата Църква понасяме и ще понасяме трудности от такива решения. Но когато най-напред гледаме собствените си грехове и принасяме покаяние за тях, тогава ще имаме благоразположението и доверието в Бога, че Той е с нас и съдейства на молитвата ни: „Господи, помогни да се избавим от разкол, дай разумно решение на онези, които решават, на съдиите, на политиците, а онези, които са се отделили от Тялото на Църквата – да се обърнат и върнат в Нейното лоно; помогни нашите деца да имат възможността за достъп в училищата до просвета в истините на вярата, в евангелската история.

Целта е не възцърковяване на учениците, а да се образуват, да им се даде информация как Църквата мисли и учи за празника Великден, за храма, за светийските празници, за Сътворението на света, за Раждането на Господ Иисус Христос, за Неговия живот, за живота на светите братя Кирил и Методий, за св. Йоан Рилски... – неща присъщи на живота, на бита на нашите предци и на редица хора от съвременното общество. Защото днес децата научават всичко това често изкривено, по карикатурен и неподобаващ начин за предмета на нашата вяра.

Как ще възприемат, как ще отговорят на това, което научават – дали ще го приемат със сърце или ще останат безразлични – това е въпрос на личен избор. Вярата е нещо лично. Отношението ни с Бога е съкровено и никой не може с принуда или с насилие да направи човека вярващ.

Дори в църковни среди излизат противостоящи мнения и възражения. Нека да не се поддаваме на такова разномислие по този въпрос, напротив, да се молим, така щото най-накрая да се даде подобаващо място на православното образование в училищата. Училището е произлязло от Църквата“.

В края на словото си патриарх Даниил каза:

„Господ ни е показал по какъв начин носенето, понасянето на тези язви е душеполезно и ни води към Възкресение – има ли покаяние в народа, ще дойде и благоденствието, защото след Кръста идва Възкресението.

Бог да ни помага със силата на Честния Животворящ Кръст да носим своя кръст като християни и да свидетелстваме, че има не само разпятие, но и Възкресение, че не само изобразяваме кръстното знамение върху нас, но и живеем с Възкресната радост“.

Председателят на църковното настоятелство при храма иконом Любомир Стоянов изказа благодарност към Негово Светейшество за отслужване на божествената Литургия и в израз на синовна обич му поднесе подарък –

цветя и икона на св. вмчк Мина.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Пламен Михайлов

bg-patriarshia.bg